

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 317/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť T. D., N., zastúpeného advokátom Mgr. J. V., Advokátska kancelária, N., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 a ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7 To 13/2011 zo 6. apríla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. D. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júna 2011 doručená sťažnosť T. D., N. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 a ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 To 13/2011 zo 6. apríla 2011.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 197/2009 zo 6. mája 2010 uznaný vinným zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v súbehu

s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Predmetný rozsudok bol krajským súdom v odvolacom konaní zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Podľa vyjadrenia sťažovateľa odvolací súd vo svojom uznesení uviedol, že „ - je toho názoru, že napriek rozsiahlemu dokazovaniu zatiaľ nemožno jednoznačne vychádzať z výpovede obžalovaného, v ktorej sa pred vyšetrovateľom k spáchaniu skutku priznal

- v prípade zistenia zhody výpovedí obžalovaného v pozícii svedka a obvineného nebude postačujúce tvrdenie vyšetrovateľa o spontánnosti výpovede

- výpoveď obvineného ako svedka nemožno v trestnom konaní považovať za svedecký dôkaz

- úlohou súdu I. st. bude stotožniť osobu obžalovaného s osobou páchatel'a, a to opätovným výsluchom poškodeného prípadne iných osôb“.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uviedol, že «Následne Okresný súd Nové Zámky rozsudkom zo dňa 27.01.2011 (ďalej len „rozsudok 2“) rozhodol prakticky zhodne s rozsudkom 1, a to napriek tomu, že neboli vykonané žiadne úkony, ktoré by mohli byť považované za úlohu súdu stotožniť osobu obžalovaného s osobou páchatel'a, ba práve naopak, poškodený opätovne vylúčil, že by mu zranenia spôsobil obžalovaný a ostatní svedkovia neboli prítomní pri napadnutí poškodeného.»

Podľa sťažovateľa sa okresný súd v danom rozsudku „nijakým spôsobom nezaoberal s otázkou stotožnenia osoby obžalovaného s osobou páchatel'a, a to napriek tomu, že z právneho názoru nadriadeného súdu bolo zrejmé, že na základe dovtedy vykonaných dôkazov nebolo možné vyvodiť záver o tom, že skutok spáchal obžalovaný“.

Proti rozsudku okresného súdu z 27. januára 2011 podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 7 To 13/2011 zo 6. apríla 2011, ktorým odvolanie sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ uviedol, že mu dotknuté uznesenie nebolo do dňa spísania sťažnosti v písomnom vyhotovení doručené, preto pri svojej argumentácii vychádzal len z obsahu ústneho odôvodnenia rozhodnutia. Na tomto mieste sťažovateľ formuloval túto argumentáciu:

«Pri odôvodnení uznesenia 2 sa už Krajský súd v Nitre nijakým spôsobom nezaoberal so skutočnosťou, že v odôvodnení uznesenia 1 uložil I. st. súdu stotožniť osobu obžalovaného s osobou páchatel'a, nijakým spôsobom neodôvodnil zmenu právneho názoru, resp. to, na základe ktorých dôkazov považoval túto úlohu za splnenú.

Mám za to, že týmto konaním Krajský súd v Nitre porušil ústavné právo obžalovaného a sťažovateľa na súdnu ochranu, súčasťou ktorého je aj právo na odôvodnenie, keďže táto námietka ohľadne nesplnenia úlohy stotožniť osobu páchatel'a s osobou obžalovaného možno považovať za takú, ktorá má rozhodujúci význam pre rozhodnutie.

Krajský súd sa nijakým spôsobom nezaoberal ani tým, že I. st. súd pri odôvodnení rozsudku vychádzal zo skutočností, ktoré vôbec nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, napr. že „na chodbe súdu pri vstupe do pojednávacej siene P. D. svojmu otcovi (poškodený) povedal „povedz to na cigánov“ „...“. Takáto skutočnosť nebola nikdy poznačená ani v zápisnici a ani svedkovi, ani poškodenému neboli položené žiadne otázky v tomto smere, preto ani nemohli odmietnuť vyjadriť sa k týmto skutočnostiam, ku ktorým údaje malo dôjsť na chodbe súdu. Ak túto skutočnosť použil ako dôkaz o nevierohodnosti svedka a poškodeného, tak potom došlo k porušeniu základné práva obžalovaného vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a dôkazom, ktoré je zakotvené v článku 48 ods. 2 Ústavy SR.

Krajský súd sa nezaoberal ani tým, že vykonaním dokazovaním vyšlo najavo, že výpovede obžalovaného v pozícii svedka a v pozícii obvineného sú totožné napriek tomu, že tieto úkony boli podľa datovania zápisníc realizované s vyše mesačným odstupom. Za účelom porovnania zhody výpovedí obhajca obžalovaného vyhotovil aj porovnanie oboch výpovedí v programe Word, ktoré predkladáme. Sťažovateľ má za to, že došlo v podstate k okopírovaniu jeho výpovede vrátane gramatických chýb, slovosledu, tvaru, pádov a podobne, čím došlo k porušeniu základného práva obvineného na obhajobu podľa článku 50 ods. 3 Ústavy, ktorého súčasťou je i právo obvineného vypovedať spontánne.»

Na základe uvedeného sťažovateľ v závere sťažnosti navrhol, aby ústavný súd vo veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie základných práv sťažovateľa zaručených čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 a ods. 4 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 7 To 13/2011 zo 6. apríla 2011, toto rozhodnutie zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie a priznal mu tiež náhradu trov právneho zastúpenia.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 a ods. 4 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 7 To 13/2011 zo 6. apríla 2011, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie podané proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bol uznaný vinným zo spáchania označených trestných činov.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 47 ods. 1 ústavy každý má právo odoprieť výpoveď, ak by ňou spôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania sebe alebo blízkej osobe.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 50 ods. 4 ústavy obvinený má právo odoprieť výpoveď; tohto práva ho nemožno pozbaviť nijakým spôsobom.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom (rozhodnutím) orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom (rozhodnutím orgánu verejnej moci) a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu (rozhodnutia orgánu verejnej moci) v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Jedným z ťažiskových argumentov sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení ustanovení § 327 ods. 1 Trestného poriadku upravujúcich povinnosti prvostupňového súdu po zrušení rozsudku a vrátení veci odvolacím súdom, ktorým pochybením sa odvolací súd podľa názoru sťažovateľa nezaoberal. V uvedenom postupe odvolacieho súdu videl sťažovateľ porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy.

V ďalšej rovine sťažovateľ predostrel argumentáciu, podľa ktorej prvostupňový súd porušil jeho právo vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom, pretože mu neumožnil vyjadriť sa k záveru okresného súdu o nedôveryhodnosti jedného zo svedkov, pričom podľa tvrdenia sťažovateľa sa krajský súd touto otázkou nezaoberal. Podľa sťažovateľa sa toto pochybenie malo premietnuť do porušenia základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy.

Napokon sťažovateľ formuloval námietku porušenia svojho základného práva na obhajobu zaručeného čl. 50 ods. 3 ústavy, ku ktorému podľa jeho názoru došlo odopretím jeho „práva vypovedať spontánne“, keď podľa jeho tvrdenia bola

„skopírovaná“ zápisnica o jeho výsluchu v pozícii svedka do zápisnice o jeho výsluchu už v pozícii obvineného.

Ústavný súd preskúmal predmetné uznesenie krajského súdu, aby zistil, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 To 13/2011 sú zlučiteľné s limitmi sťažovateľom označených článkov ústavy, porušenie ktorých namieta.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh, ako aj z dotknutého uznesenia krajského súdu ústavný súd zistil tieto okolnosti týkajúce sa kontextu argumentácie sťažnosti, z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzal:

Sťažovateľ napadol prvostupňové rozhodnutie okresného súdu z 27. januára 2011 odvolaním, v ktorom *„Poukazoval na to, že z odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Nitre, ktorým bol zrušený pôvodný rozsudok súdu I. stupňa, bolo úlohou tohto súdu stotožniť osobu obžalovaného s osobou páchatela, a to opätovným výsluchom poškodeného a iných osôb, ako aj výsluchom vyšetrovateľa k okolnostiam výsluchu jeho osoby. Podľa jeho názoru, súd I. stupňa nespĺnil jemu nariadené úlohy odvolacím súdom.*

Po zadovážení originálov zápisníc o výsluchu jeho osoby v procesnom postavení svedka a v procesnom postavení obvineného vyšlo najavo, že tieto sa zhodujú, pričom drobné odchýlky sa týkajú iba marginálnych skutočností. Z porovnania je teda zrejmé, že obsah a text výpovedí je totožný, preto nemožno súhlasiť s názorom súdu I. stupňa, že by sa obe zápisnice zhodovali iba v základných bodoch, keďže sú doslova totožné. V tejto súvislosti mal vyšetrovateľ Ing. Š. vysvetliť zhodu obsahu výpovedí. Podľa jeho názoru zhodu nevedel hodnoverne vysvetliť, ba dokonca vznikli ďalšie pochybnosti ohľadne vyhotovenia zápisníc.

Čo sa týka výsluchu príslušníkov polície, títo sa nijakým spôsobom nevedeli vyjadriť v tom smere, aby bolo možné stotožniť osobu páchatela s jeho osobou, keďže sa vedeli vyjadriť iba k otázke, ako sa dostal na políciu na výsluch, resp. či na neho bol vyvíjaný nátlak.

Poškodený vo svojom opätovnom výsluchu opakovane potvrdil, že zranenia popísané v znaleckom posudku mu nespôsobil on. Nebolo nijakým spôsobom preukázané ani to, že by sa mu mal poškodený snažiť pomôcť. Poukázal na to, že pôvodne podozrievali zo spáchania tejto trestnej činnosti svedka Z. B. a podozrenie na jeho osobu (teda na osobu obžalovaného) mohlo padnúť jedine tak, že ho musel označiť samotný poškodený. Ani

samotný znalec nevedel uviesť, ktoré zo zranení mohli jednoznačne vzniknúť pádom, a ktoré napadnutím. Táto okolnosť je pritom významná z dôvodu, že samotný poškodený pri svojom prvom výsluchu tvrdil, že zranenia, ktoré utrpel, boli spôsobené pádom do jamy a neskôr na hlavnom pojednávaní tvrdil, že bol napadnutý inou osobu, jednoznačne však vylúčil, že by to bol on. Neboli zabezpečené ani žiadne stopy z miesta činu, a preto nemožno akceptovať tvrdenie, že na tele poškodeného a na jeho hlave boli stopy obuvi.

Súd I. stupňa rozhodol v rozpore so zásadou in dubio pro reo, so zásadou zákonnosti dôkazov kontradiktórnosti konania, zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností, ako aj zásadou hodnotenia dôkazov získaných zákonným spôsobom.“.

Krajský súd o podanom odvolaní sťažovateľa (ako aj o odvolaní podanom súčasne zo strany obžaloby) rozhodol vo svojom uznesení zo 6. apríla 2011 tak, že ho ako nedôvodné zamietol.

V úvode odôvodnenia tohto rozhodnutia krajský súd uviedol, že okresný súd na základe zákonného a úplného dokazovania náležite zistil skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie o vine a treste sťažovateľa v súlade s požiadavkami ustanovenia § 2 ods. 10 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Konštatoval, že skutkové zistenia korešpondujú s vykonanými dôkazmi, ktorými bolo jednoznačne preukázané spáchanie skutku sťažovateľom. Odôvodnenie rozsudku okresného súdu hodnotil krajský súd ako zodpovedajúce požiadavkám ustanovenia § 168 ods. 1 Trestného poriadku, v ktorom konajúci súd v dostatočnom rozsahu popísal úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov vykonanom v súlade so zásadou zakotvenou v ustanovení § 2 ods. 12 trestnoprocesného kódexu. Odvolací súd zdôraznil, že sa s vykonaným hodnotením dôkazov a s jemu zodpovedajúcimi úvahami stotožnil.

Krajský súd sa vyjadril aj k otázke predchádzajúceho zrušenia prvostupňového rozsudku a v tejto súvislosti uviedol, že v zrušujúcom rozhodnutí vrátil okresnému súdu trestnú vec sťažovateľa podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, aby ju tento znovu prerokoval a rozhodol, pričom jeho úlohou bolo zadovážiť originál sťažovateľom predloženej zápisnice o výsluchu sťažovateľa v pozícii svedka a túto skonfrontovať so zápisnicou o výsluchu sťažovateľa v pozícii obvineného v prípravnom konaní. V prípade zistenia zhody bolo úlohou okresného súdu vypočúť vyšetrovateľa vykonávajúceho

prípravné konanie na účely vysvetlenia a hodnoverného zdôvodnenia takejto zhody. Krajský súd tiež zaviazal okresný súd stotožniť osobu obžalovaného (sťažovateľa) s osobou páchatel'a nielen výsluchom svedka poškodeného, ale aj výsluchom iných svedkov, ktorí by mohli obranu sťažovateľa a vyšetrovateľa k postupu a okolnostiam výsluchu potvrdiť alebo vyvrátiť.

Krajský súd v uznesení zo 6. apríla 2011 neakceptoval obranu sťažovateľa a skonštatoval, že jeho vina bola jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázaná, pretože po zrušení predchádzajúceho prvostupňového rozhodnutia okresný súd doplnil dokazovanie obstaraním spornej zápisnice, výsluchom vyšetrovateľa vykonávajúceho vyšetrovanie v prípravnom konaní a obstaraním vyjadrenia príslušnej zložky Policajného zboru (ďalej len „Policajný zbor“). Na základe uvedených podkladov bolo preukázané, že procesné úkony boli vykonané zákonne a sťažovateľ v pozícii obvineného vypovedal spontánne, bez použitia akéhokoľvek nátlaku. K zhode v sporných zápisniciach došlo zrejme z toho dôvodu, že sťažovateľ si pred začatím výsluchu v pozícii obvineného prečítal svoju výpoveď, ktorú učinil ešte v pozícii svedka a ktorú bez žiadnej námietky po prečítaní podpísal. Krajský súd vyvodil na tomto mieste záver, že obhajoba sťažovateľa, ktorú založil na tvrdení o nátlaku orgánov činných v trestnom konaní vykonávajúcich vyšetrovanie, bola vyvrátená jednak výsluchom príslušníkov Policajného zboru, ako aj skutočnosťou, že sťažovateľ vo fáze prípravného konania nijako predmetný dôkaz – vykonaný výsluch sťažovateľa už v pozícii obvineného nenamietal. Krajský súd sa vyjadril, že nemá dôvod pochybovať o záveroch okresného súdu opierajúcich sa o označené dôkazy, a to aj napriek neskoršej zmene výpovede sťažovateľa.

Krajský súd následne potvrdil správnosť právnej kvalifikácie ustáleného skutkového stavu ako zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, pretože poškodenému bola spôsobená ťažká ujma na zdraví a ku konaniu zároveň došlo na mieste prístupnom verejnosti.

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia uznesenia krajského súdu dospel k týmto čiastkovým záverom:

Krajský súd vo svojom rozsudku interpretujúc a aplikujúc citované ustanovenia Trestného poriadku (§ 2 ods. 2 a ods. 12 a § 168 ods. 1 Trestného poriadku) vo všeobecnosti posúdil postup okresného súdu týkajúci sa napadnutého rozsudku už v úvode ako súladný

so základnými zásadami trestného konania, a síce so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu vecí ako nevyhnutného a základného predpokladu na spravodlivé rozhodnutie a so zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Zároveň kvalifikoval odôvodnenie rozsudku ako zodpovedajúce nárokom ustanovenia § 168 ods. 1 Trestného poriadku vymedzujúceho náležitosti odôvodnenia rozsudku.

Krajský súd v rámci svojej prieskumnej činnosti neopomenul ústavné limity, ktoré musí dodržiavať pri odôvodňovaní svojich rozhodnutí každý súd vrátane odvolacieho súdu a na zdôraznenie správnosti prvostupňového rozhodnutia predostrel podrobnú argumentáciu reflektujúcu na základné argumentačné východiská odvolania sťažovateľa.

Podľa § 327 ods. 1 Trestného poriadku súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

Krajský súd vyvrátil obhajobu sťažovateľa o nedodržaní postupu predpísaného ustanoveniami § 327 ods. 1 Trestného poriadku a podrobne vysvetlil postup okresného súdu v konaní po zrušení rozsudku, ktorý kvalifikoval ako zodpovedajúci intenciám formulovaných pokynov, ktoré adresoval okresnému súdu pri zrušení a vrátení vecí na nové prerokovanie a rozhodnutie.

Krajský súd podrobnou argumentáciou podporil záver o zákonnosti jedného zo získaných dôkazov – výsluchu sťažovateľa v pozícii obvineného obstaraného v prípravnom konaní a formuloval súbor novovykonalých dôkazov, ktoré spolu s inými podporili ustálenie skutkového stavu zakladajúceho vinu sťažovateľa.

Napokon krajský súd neopomenul zdôvodniť, prečo považuje za správne závery okresného súdu týkajúce sa právnej kvalifikácie zisteného skutku.

Na základe predmetných zistení dospel ústavný súd k záveru, že v rámci výkonu svojej právomoci sa krajský súd v uznesení sp. zn. 7 To 13/2011 zo 6. apríla 2011 vysporiadal s podstatnými námietkami sťažovateľa v náležitom rozsahu a jeho relevantným konštatovaniam predchádzal racionálny, a teda ústavne konformný výklad dotknutej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený záver o vecnej

správnosti sťažovateľom napadnutého prvostupňového rozsudku. Rozhodnutie krajského súdu teda zodpovedá limitom garancií čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorých porušenie sťažovateľ namietal, čo súčasne vylučuje aj možnosť sťažovateľom namietaného sekundárneho zásahu do jeho základných práv zaručených čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie čl. 47 ods. 1 a čl. 50 ods. 4 ústavy týkajúcich sa základného práva odoprieť výpoveď, ústavný súd konštatuje, že medzi obsahom označených článkov ústavy a sťažovateľom predstretými argumentačnými námietkami týkajúcimi sa rozhodnutia krajského súdu nenašiel žiadnu relevantnú súvislosť, preto ako zjavne neopodstatnenú odmietol aj tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie týchto článkov ústavy označeným uznesením krajského súdu.

V závere treba zdôrazniť, že ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo tejto sústavy. Z tohto postavenia mu preto v okolnostiach tohto prípadu ani neprislúchalo posudzovať, či námietkam sťažovateľa podaným prostredníctvom odvolania malo, alebo nemalo byť vyhovené. Ústavný súd však musel zaujať stanovisko k tomu, či rozhodnutie o nich splňalo požiadavku ústavnosti spočívajúcu v ústavne konformnom výklade dotknutej právnej úpravy a v náležitom odôvodnení rozhodnutia.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júla 2011